

Biblické texty:

1Královská 17, 10-16: Vstal tedy a šel do Sarepty. Přišel ke vchodu do města, a hle, jedna vdova tam sbírá dříví. Zavolal na ni: „Naber mi prosím trochu vody do nádoby, abych se napil.“ Když ji šla nabrat, zavolal na ni: „Vezmi pro mě prosím s sebou skývu chleba.“ Řekla: „Jakože živ je Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeno, mám ve džbánu jen hrst mouky a v láhvi trochu oleje. Hle, sbírám trochu dříví. Pak to půjdu připravit pro sebe a svého syna. Najíme se a zemřeme.“ Elijáš jí řekl: „Neboj se. Jdi a udělej, co jsi řekla. Jen mi z toho nejdřív připrav malý podpopelný chléb a přines mi jej. Potom připravíš jídlo pro sebe a svého syna, neboť toto praví Hospodin, Bůh Izraele: ‚Mouka ve džbánu neubude a olej v láhvi nedojde až do dne, kdy dá Hospodin zemi déšť.‘“ Šla a udělala, jak Elijáš řekl, a měla co jíst po mnoho dní ona i on i její dům. Mouka ve džbánu neubývala a olej v láhvi nedocházel podle slova Hospodinova, které ohlásil skrze Elijáše.

List Židům 9, 24-28: Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tváří. Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velekněz rok co rok s cizí krví vchází do svatyně; jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.

Marek 12, 38-44: Když učil, řekl: „Varujte se zákoníků, kteří se rádi procházejí v dlouhých řízách, stojí o pozdravy na ulicích, o přední sedadla v synagógách a přední místa na hostinách. Vyjídají domy vdov a dlouho se naoko modlí. Ty postihne tím přísnější soud.“ Sedl si naproti chrámové pokladnici a díval se, jak do ní lidé vhazují peníze. A mnozí bohatí dávali mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a vhodila dvě drobné mince, dohromady čtyřák. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž dali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa.“

Co znamená „dát všechno“

Pán Ježíš nám dává stále výběr ze dvou cest života. Platí to i o dnešním čtení; velmi zjednodušeně dnes řečeno:

1) člověk dává něco, 2) člověk dává všechno. Tím je ovšem míněna důvěra a spolehnutí na Pána Boha, zcela, nebo jen, že tím něco získávám.

Přibližme si situaci vdovy ze Sarepty. V zemi nepršelo, a tak nastal hlad. Vdova nejspíš netuší, že to je důsledek nekalého panování židovských králů, kteří odpadli od vztahu k Hospodinu a nahradili ho uctíváním bohů okolních národů. Zato tušila, že se blíží smrt hladem. Šetřila měsíce na spotřebě potravin, přesto jí zbyla už jen trocha mouky a oleje. V takové kritické chvíli se rozhodla vyhovět Eliášovi, její bohové selhali, ale spolehla na Hospodina, kterému sloužil Eliáš. Dala všechno, i když můžeme říci, že to nebylo vlastně nic.

Přenesme se do chrámového nádvoří mnoho století později, kde podle teologů a archeologických nálezů stávalo 12 nádob (pokladnic), pravděpodobně ve tvaru rohů. Přesto nejen Ježíš, ale kdokoli, kdo stál v blízkosti pokladnice, věděl, kolik kdo do ní dává. To proto, že u nich stál kněz, který peníze nejprve od lidí převzal, oznámil částku a ještě ji zapsal do seznamu. Možná se to zdá na první pohled divné, ale i my dnes evidujeme, kdo

zaplatil církevní příspěvek, kdo dává pravidelné dary, kdo třeba přispěl při památce všech zemřelých apod. Neděláme to proto, abychom porovnávali částky, ale aby příjem sbírek byl transparentní, průhledný. Jen sbírky při bohoslužbách jsou anonymní, ale nakonec je celková částka sbírky zapsána a přesně evidována.

Při sbírkách jsou podle mě tři důležité věci: 1) rozumné využití 2) dobrovolnost daru 3) smysluplnost toho, na co se vybírá. Pro Ježíše zdá se však zásadní - z jakých pohnutek lidé do pokladnice peníze vkládali. Vdova se rozhodla dát svou denní dávku na živobytí (tak je teology přepočten čtyřák) Pánu Bohu. Řekněme, že den tedy bude o hladu. V různých historických dobách se ta částka mění a jistě také podle finanční situace lidí.

Církvi finančně přispívají nejen její věřící, ale i lidé, kteří s její službou, pomocí druhým sympatizují. Někdy přispívají proto, že je osloví člověk, kterého si váží, nebo který o účelu sbírky druhé přesvědčí. Např. známý příběh Dona Bosca, který pro své „oratoře“, kde žili, učili se, modlili se mladí a děti, získával tím, že navštěvoval bohaté lidi a o svém užitečném projektu je přesvědčoval, až uspěl. I nám se stává, že takhle nějaké dary získáme. Snad se to podaří i pro naše stavební úsilí, abychom měli místo pro potraviny a snad i pro ubytování za dosažitelný nájem.

Jenže Pánu Ježíši nešlo v první řadě o porovnávání výše částky. Určitě si přeje, abychom vybrali dost na svíčky a elektřinu, abychom měli i pro potřebné, ale především nás text vybízí, abychom jako vdovy a on vydali sebe sama svému Bohu, který je naším Stvořitelem a Otcem a Zachráncem. Co to bude v našem životě znamenat, to se máme stále společně dovídat z Písma, ze společného rozhovoru o věcech Božích. Budeme to také poznávat při modlitbách – společných při liturgii i osobních během týdne. V pravdivých, upřímných a pevných vztazích mezi lidmi, kterým se křesťané učí z Písma a z příběhů Starého a Nového zákona. Pán Ježíš nám přidává svého Ducha, abychom v tom všem nezabloudili.

Zakončuji otázkami: Jak přijímáme závislost na Bohu my? Bráníme se jí, nebo ji přijímáme s vděčností, že jsme v těch nejlepších rukou? Považujeme dešť, střídání ročních období za takový samočinný mechanismus, nebo je to dar Boží? Nepovažujeme dokonce i mír za samozřejmost?